

Východ

III/2010

ZÁŘÍ

EXKLUZIVNÍ REPORTÁŽE

Z LETNÍCH TÁBORŮ :

- TÁBOR ZNAMENÍ KALICHA
- TÁBOR TOKELAU

III OBSAH

ZÁŘÍ 2010

REPORTÁŽE Z AKCÍ 3

TÁBOR NA BRZKOVĚ

REPORTÁŽE Z AKCÍ 5

TÁBOR NA PIKÁRCI

STRÁNKA Z PŘÍRODY 7

MODŘÍN, JEZEK

SPORT-NESPORT 8

VODÁCTVÍ

ZÁŽITKY Z AKCÍ 10

UKRADENÁ KYTARA

PÁTRAČ 12

PŘÍBĚH Z ULÍČEK

VÝVĚSKA AKCÍ 13

ŘÍJEN 2010

Z TÁBORŮ BS 14

BĚH O ŽIVOT

VÝVĚSKA AKCÍ 15

DOBRODRUŽSTVÍ V

TEMNÝCH ULÍČKÁCH

Zdravíme všechny čtenáře našeho internetového časopisu!

Po dlouhé době se před vaše zraky opět dostal Východ. Jde o teprve třetí číslo ročníku 2010. Doufáme, že v tomto klubovním roce spatříte Východ víckrát, než v roce uplynulém, kdy vyšlo jen několik málo čísel. Jelikož čas je neúprosný a my spěcháme, abychom vám rozeslali časopis ještě v září, některé rubriky zde nenaleznete, ale od příštího čísla jich bude přibývat. Možná, že se dočkáte i několika nových. A jestli vám budou ve Východu chybět některé rubriky i potom (nebo, když budete mít návrh na nové), stačí napsat zprávu na náš email a my vám odpovíme, můžete-li se na ně těšit, či nikoliv. Hezké počtení!

Redakce Východu

REDAKTORŮ:

Stanislav Čaban - Wapi
Martin Svatoň - Svišť №2
Lucie Černohousová - Dudla
Matěj Správka

FOTO NA TITULNÍ STRANĚ:

Lucie Černohousová - Dudla

DALŠÍ ČLÁNKY:

Tereza Zemlíková - Žemle
Jakub Správka
Nudlář

DALŠÍ FOTO:

Jaromír Hladký - Jerry
Vladimír Schmid - Stopař
Josef Ptáček - Pepix
Kamil Albrecht - Soki

E-MAIL: c.vychod@email.cz

WEB: vcp.spjfcz

MADE IN VC - 28.ZÁŘÍ 2010

REPORTÁŽE Z AKCÍ

ZÁŘÍ 2010

TÁBOR TOKELAU

Brzkovskétábořištěuvítalovšechny, kteří se naň od loňska tak těšili, jimiž byli Sova, Bobr 2, Romain z Mauritia a Drápáci: Žemle, Anežka, Volta. Stejně tak i nováčky Píďu a Ilču z Rejnoků, Pardubičáky Boba a Bobka, jakožto Oťase z Tygřího drápu. Vedoucí se ukázali opět ve stejné sestavě – Čáp, Stopař, Vojta, Renča a všichni se na účastníky usmívali, louka byla oproti loňsku suchá, to vše se sluncem na obloze slibovalo výborný tábor.

Po slavnostním zahajovacím ohni a doděláním nezbytných věcí na tábořišti se program naplno rozjel. Ráno rozcvička, po níž následovalo otužování v ledové tůňce, aby se všichni táborníci pořádně probrali. Dopoledním i odpoledním programem nám bývaly hry, vylepšování vybavení tábora, nebo boj o body do celotáborové hry. Ta spočívala v hledání ostrovů,

dle indicií, které jsme si kupovali za bodíky z her a pak jsme po širokém okolí Brzkovské louky hledali lístečky s úkoly. Večer jsme se většinou sešli v některém tee-pee, hrálo se na kytaru, povídalo a občas četly kroniky, byly to hezké

FOTO: STOPAŘ

REPORTÁŽE Z AKCÍ

ZÁŘÍ 2010

večery. Kolem jedenácté tábořiště utichalo a hlídka osaměla...

Nedá se říct, že by v tom byl nějaký stereotyp, ale prvním vytržením z tohoto pravidelného řádu byly deště. Bavili jsme se v kuchyni, protože kanálky vodu odváděly celkem spolehlivě a taky bezstarostně hráli fotbal, s vytrvalostí deště jsme se ale navlíkali do více vrstev a dokonce jsme odložili dvoudeňák. Ten byl tedy o den později, vyrazili jsme se sluncem v zádech kamsi k Chotěboři do překrásného Doubravského údolí, kde největším lákadlem byly veliké borůvky a zurčivá voda doubravského potoka.

Radostným i neradostným setkáním byl, na sklonku tábora, noční hon za Svištěm a Šmoulou, kteří se pokusili nás zahanbit ukradením vlajky, to se jim nepovedlo, jeden odcházel bez vlasů a druhý stihnul

vzít do zaječích. Vlajka byla při boji roztržena vejpůl, ale na druhý den ráno už zašitá vesele vlála nad naším tábořištěm.

Samozřejmě nás čekala tradiční závěrečka, úkolem bylo najít poslední neobjevený ostrov – ostrov Tokelau. Ten se nacházel poblíž dědiny Rudolec a ty, kteří naň dorazily čekala sladká odměna. První dorazili Manihiki a tudíž se stali vítězi celého tábora, těsně se nimi doplula Černá perla a ti největší mantáci, Hua, ostrov nenašli a deštivou noc museli přečkat v krmelci poblíž onoho kýženého cíle.

Slavnostní závěrečný oheň ozářil zasmušilé tváře táborníků a vedoucích, byl konec tábora. Konala se dražba a až do rána se hrálo a zpívalo.....Pak už jen byla vlajka za pokřiku stažena a nad loukou se neslo dlouhé Ahoj.

SESMOLLA ŽEMLE

REPORTÁŽE Z AKCÍ

ZÁŘÍ 2010

TÁBOR ZNAMENÍ KALICHA

Letošní tábor byl o poznání jiný než ty předešlé. Hlavní příčinou bylo to, že dorazilo mnoho nových táborníků, které jsem nikdy předtím neviděl, a v neposlední řadě taky nepřítomnost Želvy a Káti, na jejichž místo nastoupili Matěj a Topik.

Já a spousta dalších jsme dorazili již o pár dní dříve na stavěčku a ta stála zato. Nejen že jsme trpěli nedostatkem dlouhých týpákových, ale i kuchyň byla na rozpadnutí. Za pomoci všech přítomných se nám povedlo postavit hangár, většinu tee-pee a dokonce i opravit střechu kuchyně. Když přijeli táborníci, a já poznal jen málokterou tvář, bylo mi jasné že to bude boj. Bafon, Přema, Žluťas a já jsme byli vedoucí skupinek, a přesto že tam bylo několik táborníků pod 10 let, větší starosti nám většinou dělali

naše „opory“. Například, když jsme běželi „Maratón“, řekl jsem Pacovi ať si vezme nějaké lehké boty a on přišel v pracovních botách nad kotník, že prý je na ně zvyklý.

Že tématem tábora je husitství napovídal i občasný výstřel z děla, které nám zapůjčil Margiin kamarád. Kromě každoročních táborových radovánek (fotbal, ringo, koupání) a klasických táborových her oblečených do husitského hávu, zabodovalo i pár novinek jako například vodní pólo nebo noční hra při které byl každému nabarven obličej na bílo aby byl lépe vidět. Kdyby ale někoho z nás potkal nezasvěcený člověk, asi by ho to dost vyděsilo. Body získané ve hrách jsem pak využili v deskové hře, která měla simulovat obsazování města. Tato hra nás provázela celý průběh tábora a vítěz vyrážel jako první na závěrečku. Zvítězili Bafonovi Proroci, necelou půl hodinu po nich jsme šli my, Žižkova bulva, jen pět minut po nás vyrazila Přemova Práčata a konečně, asi s hodinovou

FOTO: SOKI, PEPIX

ztrátou, Žlutý kalich v čele se Žlutáskem. Na prvním stanovišti nás čekal Topik a střelba prakem. To jsme s mírnými potížemi zvládli a pokračovali jsme v cestě. Když jsme dorazili k druhému stanovišti pronásledovaní Práčata, museli jsme najít nejstarší hrob na zdejších hřbitově. Když jsme Margi sdělili výsledek, Práčata už byla těsně za námi a protože svůj nejslabší článek, Martina, který byl po operaci, nechali už na Topikově stanovišti, snadno nás předhonili. O několik kilometrů dále na nás z výšky zhlížela rozhledna u které stál Matěj a u které jsme naposledy viděli Práčata než zmizela daleko před námi. Úkoly které nám Matěj dal jsme splnili a vyrazili k Rolfovy. Tam jsme měli spojit názvy s daty nebo s vysvětlením jejich funkce

a pak jsme vyrazili na poslední stanoviště k Sokimu. Když jsme na zříceninu, kde byl konec dlouhého pochodu, dorazili a volali na Sokiho, vyběhl někdo z Proroků aby nám řekl ať jsme potichu. Došli jsme za roh a na zemi ležela Martina (jedna z tábornic, která byla, jako mnoho jiných na táboře poprvé). Hlasitě dýchala a občas dýchát přestala. Zavolali jsme záchranku a záchranáři jí dali první pomoc. Potom byla odvezena do nemocnice a tam zůstala přes noc. My jsme nocovali na oné zřícenině. Druhý den ráno jsme vyrazili na vlak a kolem poledne dorazili do tábora. Tam jsme připravili závěrečný oheň a ve světle plamenů jsme se loučili s krásným místem a ještě krásnějšími zážitky.

MODŘÍN OPADAVÝ

Nepředpokládám, že byste tenhle strom nikdy neviděli. V létě se tenhle krasavec svým vzhledem zdálky podobá ostatním příbuzným – jehličnanům, ale na podzim ho rozhodně nepřehlédnete díky jásavě žluté barvě jehlic. Ty měří na délku asi 3 centimetry a rostou ve svazečcích, kde je shromážděno až 40 jehlic pohromadě. Můžete si to někdy přepočítat... Jak název napovídá, modřín na zimu opadá – ale šišky na něm zůstávají i tři roky. Modřínovou větvičku poznáte také snadno – objevují se na ní pravidelně rozmístěné „bouličky“ – kolce, tedy jakési zkrácené větvičky, ze kterých později rostou již zmiňované jehlice. A na jaře modřín opět změní barvu, to když se na něm objeví růžové samičí šištice, které jsou dost výrazné. Samčí žluté už méně. Původně jde o strom horský (hlavně Alpy a Karpaty, u nás na východ od Hrubého Jeseníku), ale najdete ho běžně v parcích a byl vysazován i v lesích. Má krásnou šupinovitou a voňavou kůru a dřevařsky ceněné dřevo, zejména pro lidi, kterým se líbí načervenalý nádech nábytku. Daří se mu tam, kde je světlo – dokáže dorůst až do 50 metrů výšky. Když

má modřín dost prostoru, rozprostře své větve do krásně kuželovité koruny. Jeden takový učebnicový exemplář znám a každoročně se na jeho barevné proměny moc těším...

JEŽEK ZÁPADNÍ

Nastal podzim a je čas, abychom si něco pověděli o ježkovi. Samozřejmě nemyslím předsedu východočeské pobočky Ladislava, i když i to by bylo zajímavé povídání. Ježek je asi jeden kilogram vážící hmyzožravec s typickými bodlinami, a v případě nebezpečí se schoulí do klubíčka. Tyto informace vás patrně nepřekvapí,

protože je znáte už z mateřské školky. Ale mohlo by vás zaujmout, kolik těch bodlin je – přibližně 8000! Jako malí jste možná kreslili ježečka s jablíčkem na zádech. Ovšem tím by nejspíš pohlrdl – daleko radši si smlsne třeba na slimákoví, žížale, vejci nebo hmyzu. Přes léto, nebo i teď, k podzimu, jste mohli na zahradě zaslechnout typické dupání, funění, prskání – to když tento noční živočich vyráží na lov. Teď už ale pomalu zalézají do úkrytů a chystají se až do jara k hibernaci – zimnímu spánku. To aby měli na jaro hodně energie a mohli zplodit své potomky... a těch je někdy i deset. Schválně! Rodí se ježci s bodlinami, nebo bez nich? B je správně! Ježci se rodí holí a slepí. Ale už hodinu po porodu začnou vyrůstat malé měkké bodlinky a za dva týdny už malí ježci vidí. V přírodě se dožívají 2-3 let.

VODÁCTVÍ

Dnes se podíváme na další z méně rozšířených sportů. A tím je vodáctví. Definováno je jako vodní turistika, která k přesunu z jednoho místa na jiné využívá různá plavidla. Z toho důvodu je samozřejmě jeho provozování vázáno na rozličné vodní plochy, ať už bahnité rybníčky v jižních Čechách, divoké Alpské řeky, či rozlehlé hladiny slaných vod.

Počátky vodní dopravy, která sahá již do dávné historie, rozebírat nebudu, budete se muset spokojit pouze s počátky vodáctví. Jeho rozvoj v Evropě začal v polovině 19. století. Již roku 1866 byl založen první kanoistický klub, k nám se první kanoé dostala o devět let později, ale až za dlouhých pětatřicet let, tedy roku 1910, k nám byly, na popud Josefa Rosslera-Ořovského, mimo jiné i majitele prvního páru lyží v Čechách, dovezeny další. Ten také, vzhledem ke stoupající oblíbenosti tohoto sportu, založil 29.11.1913 Svaz kanoistů Království Českého.

Osoba provozující tuto aktivitu je nazývána vodák. Vodní toky sjíždějí nejčastěji na kánoích, kajacích, nebo raftech. Kánoe jsou dvou nebo trojmístná plavidla původně užívaná indiány. V dnešní době jsou především laminátové či plastové, nebo nafukovací. Laminátové a plastové jsou rychlejší, obratnější, ale ne tolik stabilní. Nafukovací jsou naopak neohrabanější, hůře manévrují, ale na běžné řece jsou téměř nepřevrhnutelné. Posádku tvoří vpředu sedící háček, jakýsi motor lodi, a kormidelník, jehož prvořadým úkolem je řízení lodi. Nedílnou součástí vybavení jsou pádla, dále je obvyklý barel či vak na věci. Kajaky jsou jednomístné lodě menší než kánoe, poháněné speciálním kajakářským pádlem (tzv. dvojpádlo). Většina z nich je uzavřená, což znamená, že je kajak kryt i z vrchu a nahoře je pouze malý otvor pro vodáka – toto brání vniku vody, která snižuje ovladatelnost

SPORT - NESPORT

ZÁŘÍ 2010

i stabilitu, do lodí. Rafty jsou poměrně velká a široká nafukovací plavidla obvykle pro 4-6 osob. Poháněny jsou klasickými pádly stejnými jako kánoe. Díky velké stabilitě jsou využívány při sjíždění divokých řek, tento fakt však bývá začátečníky přeceňován, což vede k občasným těžkým úrazům či úmrtím.

Sportovních disciplín na lodích je velké množství, například slalom na divoké vodě, což je koryto s uměle vytvořenými překážkami a brankami, které na čas projíždí závodníci na kajaku nebo na kánoi, nebo závody osmiveslic, kdy na jezeře nebo jiné klidné vodě spolu závodí devítičlenné posádky (8 veslařů

+ kormidelník) na trati určité délky.

Zajímavostí je vodácký slang. Klasickým pozdravem je vodácké Ahóóój!, kterým zdraví suchozemce i okolní loď. Bagáží jsou zvána veškerá zavazadla. Cvaknout se či Udělat se je termín pro vykoupání

posádky v důsledku převržení lodí. Slajsna znamená buď vlnu, nebo propust na jezu, Vracák je zpětný proud, obvykle se vyskytující pod jezy nebo peřejemi, který má opačný směr a tak vrací loď zpět, bohužel často pod jez. Olej nebo Volej je termín pro stojatou vodu, která bývá nejčastěji v úseku nad jezem.

Mezi povely kormidelníka háčkovi patří Zaber! nebo též Píchej!, kterým kormidelník vyjadřuje, že je potřeba nabrat rychlost např. před peřejí, a Kontra značí zpětný záběr pádla, díky kterému je možno loď zastavit, otočit na

menším prostoru nebo s ní i couvat.

Pořízení vodáckého vybavení je celkem nákladné, ceny lodí se pohybují u nových v řádech tisíců až desetitisíců korun, takže je velkou výhodou existence půjčoven, které za nevelkou částku potřebné vybavení nejen zapůjčí, ale také se postarají o jeho dopravu.

III ZÁŽITKY Z AKCÍ

ZÁŘÍ 2010

UKRADENÁ KYTARA

Je to tajemné a děsivé. Dechberoucí a nervydrásající. Samovolně se to šíří a nedá se to zastavit. Co to vlastně je? Ne, nejde o trailer k novému zombie filmu, jedná se o příhodu, kterou jsme prožili s Topikem na nádraží v Hradci Králové při návratu z Lesní školy. A vzhledem k tomu, že všechny ústně předávané příběhy bývají drbotovné, byl jsem pověřen toto zapsat v té jediné a správné podobě.

Psala se neděle 21. března léta páně 2010. Naše družina o celkové síle dvou mužů a dvou žen, jmenovitě Topik, Dudla, Evča a má maličkost, zaujala po opuštění transportního vozu Os č.5650 pozici, ze které jsme mohli pohodlně monitorovat veškerý pohyb na tabuli odjezdů. Ještě před plánovaným rozdělením skupiny na dvě podskupiny, které měly dále samostatně pokračovat do svých domovů, se k nám však připojil neznámý muž se snědou tváří padesátníka, postavou zápasníka, historií kriminálního,

tetováním námořníka a hlasem slavíka. Upoután Topikovou kytarou se tento slušně oblečený pán dotázal, zda smí na chvíli rozeznít struny tohoto, Kawi vlastnoručně podepsaného, nástroje. Netuše nebezpečí jsme mu ji pučili a po pár vteřinách hry a zpěvu, kde se ukázalo, že pán umí, jsme polevili i v ostražitosti. Začali jsme se loučit, když vtom přišli další dva mladí méně přizpůsobiví spoluobčané,

kytara si vzali a po chvíli s ní odešli stranou k lavičce plné snědých mladíků. Dívčí garda nám popřála, aby se nám kytara v pořádku vrátila, a vydala se na cestu. Já se zatím vypravil k okénku koupit lístky. Již při návratu jsem však poznal, že se něco stalo. Starý cikán nadával jako o

život, proklínal všechny Romy, což by mohlo být úsměvné, kdyby se to však obešlo bez odchodu oněch dvou mladíků i s kytarou. Vyběhl jsem z nádraží, ale nikde je vidět nebylo, proto jsem se vrátil zpět a snažil se zjistit, co se stalo. Jednoduše odešli. Bezradně jsme stáli až do chvíle, kdy mi blýsklo hlavou, že na nádražních kamerách musí být zlodějícíci zachyceni. Pán nám ještě na cestu řekl, že ti dva nenávidí Čechy a prý hrozili, že nás ‚rozkopou‘, čímž nás téměř odradil od jakékoli akce, ale i tak

FOTO: DUDLA

III ZÁŽITKY Z AKCÍ

ZÁŘÍ 2010

zpozoroval, že o něm víme i když se schovává za sloupem, vydal se spěšně zpět do budovy nádraží. To už jsem dále nečekal, vytočil 158, a dispečerce popsal, co se děje. V nádraží se nám zloděj ztratil, od jedné dámy jsme se však dozvěděli, že zašel do dveří k nějaké herně, kam se nám zrovna nechtělo, proto jsme se rozhodli počkat na hlídku Policie ČR. Dříve se však vrátil náš již důvěrně známý herec a podvodník. Začal vysvětlovat, že nám tu kytaru získal zpět a chtěl donést, ale protože pohádek už bylo dost, řekli jsme mu, že tohle nás už nezajímá, že to bude moci vysvětlit policistům. A tak nám nakonec ještě sprostě vynadal. Náhle začal zvláště

jsme se s ním rozloučili a vydali na informace. Zde nám paní prozradila, že krádež musíme nahlásit na policejní stanici kousek od nádraží. Tam jsme však již nedošli. Sotva jsme vyšli z nádraží, zpozorovali jsme našeho starého známého, jak si to štráduje k zastávce MHD s kytarou pod bundou! Rychle jsme se za ním vydali, vtom se k nám však přimotal jeden z dvojice mladíků, kteří původně s kytarou odešli. Nejprve se pokusil odkoupit všechny naše zásoby omamných látek, a poté, co zjistil, že žádné nemáme a nehodláme se s ním zastavovat, učinil poslední zoufalý pokus nám v znovuzískání kytary zabránit varováním, že ten, za kterým jdeme, má pistoli, a poté sám odešel. Jakmile Pán

pošilhávat za nás, přestal zuřivě gestikulovat i používat hrubé výrazy. Strážníci dorazili. A od té chvíle běželo všechno jako na drátkách. Chlapík jim odevzdal občanku a dostal třímínutové ultimátum na přinesení kytary a ještě dříve, než se s ním stihl vrátit si policisté zapsali jeho i naše údaje. Nakonec se nás zeptali, zda chceme podat trestní oznámení, ale rozhodli jsme se, že nemá cenu to dělat ještě složitější a tak jsme tuto možnost odmítli. Pak už jsme si jenom sedli do nedaleké cukrárny, kde jsme se cítili přeci jen bezpečněji, dali si něco málo na zub, včas přišli k vlaku, a po jeho rozjetí si konečně oddechli. Takže jsme díky jednomu všestranně nadanému pánovi prožili velmi akční nedělní odpoledne.

III ZAPSAL MATĚJ

PŘÍBĚH Z ULICEK

Bylo po škole, pochmurno s tmavými mraky, co se chystaly shodit svůj náklad deště, když se v tom pochmurném počasí přede mnou objevil Vrabča. Byla mlha, ale tu jsem nevnímal, přemítaly se mi v hlavě události ze školy. Typicky jsme se uvítali plácnutím a vypravili se směrem do úzkých a temných uliček. Najednou začal Vrabča vypravovat: „Včera, když jsi odešel, mě zaujalo jedno místo. Táhle z toho směru odvázejí menší auta nějakou suť, přitom z tohodle místa by bylo lepší to vozit přesně na druhou stranu, a tak to musí vozit z menší dálky, než 150-250 metrů, rozumíš mi?“ Zeptal se ale moc rychle, na dnešní situaci v mém nitru a dále pokračoval: „Opravdu asi po dvou stech metrech jsem našel dům. Měl na oknech mříže z obyčejného drátů, dalo by se tam protáhnout, ale s roztrženými kahotami a ty máš zase značkové“, pousmál se a pokračoval: „Obešel jsem ten dům ze zadu, dalo se vstoupit dovnitř, ale byl jsem po tom běhu unaven. Na dvorku stáli čtyři dělníci, pokuřovali a bavili se o tom, že maj za třicet minut padla a konečně za tři dny půjde k zemi. A to nejlepší nakonec - zítra tam nikdo nebude!“ Konečně jsem se vzpamatoval a odpověděl: „A proč jsi tam nevlezl?“ „No, těch třicet minut mi připomnělo to, že bych měl být doma, chtěl jsem to zkratkou vzít přez Starou čtvrť, ale sotva jsem tam vlezl, uviděli mě jiní kluci, než ti, co po nás šli včera a šli po mě, zdrhl jsem, vylezel a vstopupil průchodem do jiné části čtvrti. A tam zas byli jiní tři kluci, už jsem měl dost, tak jsem radši šel normálně. Nejpodivnější na tom je to, že za nějaký ty soboty, co tam

chodím, se nic podobného nestalo. Vypadá to, že ve Stínadlech to začíná znovu žít, něco se děje, to je jisté, nadmíru jisté.“ Ale to už jsme byli asi po záhybu ulice ve Stínadlech, všude bylo ticho, až na vítr, co foukal po všech tisících střechách. Vtom se vyřítila parta asi šesti kluků a dvou holek, Vrabča mě pohotově zatáhl do průchodu a zmizeli jsme za blízkými otevřenými dveřmi. Šli kolem nás a jeden z hochů měl dotaz na tu vyšší slečnu a ta mu na to odpověděla fackou. Zmlkl. „Nějaké novodobé Amazonky“ řekl Vrabča a zasmál se. Dírou ve dveřích nám nic nemohlo uniknout. Rychle a zároveň tiše jsme proklouzli na světlo ulice a šli dále směrem do nitra Stínadel. Cestu jsme si zkracovali průchodem. „Zbytečně“, pomyslel jsem si, protože byl zavřený. Ale Vrabča vytáhl kus železa ohnutého do L-ka a zašmátral v klíčové dírce, něco skříplo a prasklo. „Tadááá“ otevřel Vrabča dveře. „Zamykat to nebudu,

III PÁTRACĚ

ZÁŘÍ 2010

nejsem tak dobrý a mohlo by se to zavřít navždycky“, dořekl. Před námi se rozprostíral šedý a zelený dvorek. Po dlouhé době jsme byli jedni z mála, co sem vstopupili nebo to aspoň tak vypadalo. „Dozvěděl jsem se, že zde měla klubovnu nějaká parta, která snad ještě dnes někde existuje a že se k ní hlásí nástupci, většinou potomci Vontů, co v ní byli.“ Zastavili jsme se, protože se nám něco nezdálo - kůlna má na sobě nová prkna a i z dálky jsme viděli, že na petlici chybí zámek, i kdyby tam měl být provizorní klacík. Ale přešli jsem strach. Pootevřeli jsme dveře a uviděli něco, co nás vyděsilo. V kůlně u stolu seděli čtyři kluci o něco mladší než my a četli z velké tlusté knihy. Vrabča pohotoře zabouchl dveře a přihodil k nim sud s vodou z okapu a běželi

jsme pryč. Co nejrychleji pryč. Jen co jsme vyběhli z průchodu, ti kluci už nám byli v patách. „Blbí nebyli, asi vylezli oknem a sudem se nezabývali, jinak by tu tak narychlo nebyli.“ Ve stínadlech je to moc živé, samý běh, schodli jsem se oba. Vyšli jsme na Rozdělkou a už jsem měli zase nahnáno, přiřítla se parta, kde jsem byl členem. A hned začali provokovat: „Pojďme, oba je zbijem, toho zrádce, co utekl minule i toho druhýho, co je s ním!“ „Hmm, tak jo, domlátíme je, že nevstanou“ Pak začali tahat boxery a nože. Vrabča do mě šťouchl a dali jsem se do běhu. Bylo jich šestkrát víc, než nás a nevypadali zdravě. Za minutku už jsme stáli za opuštěným domem „číslo jedna“, jak ho pojmenoval Vrabča, naklusali dovnitř a všichni za námi.

-VÝVĚŠKA AKCÍ-

Indiana Jones

a boj o štít

**2. ROČNÍK DOBRODRUŽNÉ
LESNÍ AKCE**

Akce se koná 16. října 2010 v Havířově

Více informací na

<http://modry-mauritius.wz.cz/indiana-jones>

354. *KBS Modrý Mauritius*

III Z TÁBORŮ BOBŘÍ STOPY

ZÁŘÍ 2010

BĚH O ŽIVOT

Toto vyprávění zachycuje poslední táborovou noc na planetě Tauris, těsně před tím než byli všichni účastníci tábora evakuováni záchranou lodí zpět na Zemi.

Po postavení a zprovoznění posledního vysílače, který opět o kousek zvýšil naši naději na záchranu, nám bylo sděleno, ať se do 02:14 hodin následujícího dne dopravíme na určený vrchol, kde se setkáme s ostatními skupinami. „Cože, vždyť to je hrozně daleko!“ zhrozili jsme se zpočátku, ale co naplat. Krajina planety Tauris (dá-li se tamní poušť nazvat krajinou) je nejen nehostinná, ale i nebezpečná, proto jsme vyrazili - s ostatními trosečníky bude přece jenom lépe.

Už za tmy a lehkého deště jsme po dlouhé pouti dorazili na místo srazu. U ohně tam seděli naši kamarádi a Tomáš z klubu Zatopená jeskyně. Nejspíš se také setkali s chobotnicemi, protože po nás zprvu málem začali střílet, než poznali, že jim nic zlého nehrozí. Čekali jsme, hleděli do plamenů, podřimovali, přemýšleli - na zábavu nebyla nálada, vždyť dnes se ukáže, jestli měla několikaměsíční snaha smysl a pomůže nám vrátit se domů. Na Zemi. 02:13...

Do ticha mezi unavenými lidmi se náhle ozval děsivý, odporný řev - chobotnice! Zní výstřely pulzních pistolí a zděšené hlasy, v nastalém chaosu sbíráme jen nejdůležitější vybavení a utíkáme. Pryč, pryč,

co nejrychleji! Jsme ale všichni? Zastavujeme se a skryti houštím potichu počítáme, zda někdo nechybí. Malou chvíli je zdánlivý klid. Skřeky mimozemských tvorů však znovu slyšíme z několika stran a prcháme. Ale kam? Chobotnice jsou všude. Jedinou jejich slabinou je sluch, proto dál pokračujeme bez hlesu, tak tiše, jak jsme jen schopni. Každému ale hlasitě buší srdce strachem, co když teď kvůli útoku propásneme jedinou šanci na záchranu? Oči

upíráme do naprosté tmy a zpocenýma rukama držíme pevně ostatní - nesmíme nikoho ztratit. Rychlý dech a horečné myšlenky, míhající se v hlavě. Mokro a trní. Rychle, tuhle bažinu je potřeba přelézt bez dotyku - pomáháme si navzájem a plížíme se dál. Jen potichu, hlavně potichu. Zdá se,

že jsme pronásledovatele konečně setřásli? Omyl. „UTÍKEJTE!“ V křiku a zoufalství běžíme o život a síly docházejí. Běž, běž! Jediným zábleskem nás oslepl prudké světlo, snad už to je konec... Ale vidíme Vasila Globu a palubu záchranné lodi - je to možné? Nejsou to mdloby? Ne, jsme zachráněni...

SESMOLLA DROBEK

DOBRODRUŽSTVÍ V TEMNÝCH ULIČKÁCH

23.–24.10.2010

Hradec Králové

Hlavní info:

<http://vcp.spjf.cz/dobro>

Akci pořádá:
Východočeská
pobočka

Kontakt:
728 165 162
spjf.vc@centrum.cz

